Ч. 133 Четвер 15 (28) червня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(*Нарада краєвих маршалків. — Вінчанє Наслідника престола. — Росийщенє Фінляндиї. — Війна в Хіні*).

Під проводом міністра скарбу, дра Бем-Баверка, відбула ся вчера скликана правительством анкета всіх долитавских маршалків краєвих, в справі поліпшеня фінансів коронних країв. Предметом наради було предложенє правительства, дотикаюче заведеня загального додатку до державних податків від горівки, з котрого дохід в висоті 19 міліонів 200 тисяч корон мусів би бути розділений між поодинокі краї після ключа 20 сотиків від одного літра алькоголю. Краєві виділи: Стириї, Каринтиї і Країни виступили против того ключа, доказуючи, що втратили би в наслідок того річно 860 тисяч корон доходу. Супротив ріжних инших предложень заявив міністер скарбу, що остаточно міг би змінити закон в тім напрямі, щоби поодинокі краї ухоронити від убутку доходів, яким би їм могло грозити державне предложенє. Натомість у всіх инших краях знесено би цілком давний податок від продажи алькоголів. Маршалок ґр. Бадені висказав баханє, щоби краєві сойми скликано у вересни на надзвичайну сесию, аби могли радити над тим державним предложенєм. Міністер не був противний тому, але заявив, що справа скликаня соймів належить до цілого правительства. На тім закінчила ся анкета маршалків.

О завтрішнім складаню присяги архикн. Францом Фердинандом доносить Fremdenblatt такі близші дані: До зібраних архикнязів і достойників промовить Цїсар, взиваючи їх на сьвідків тої торжественної хвилї. Відтак міністер справ заграничних ґр. Голуховский відчитає документ, уложений в язиці нїмецкім і мадярскім і архикнязь приступить до хреста і положивши вказуючий палець на евангелиє, яке буде держати князь-кардинал архиепископ Ґруша відчитає голосно слова присяги. Вкінци нотар держави приложить на документї печать архикнязя. — Як Fremdenblatt довідує ся вінчанє архикнязя Франца Фердинанда відбуде ся вже рішучо дня 1 липня в Райхштадтї.

Цар видав маніфест датований 20 с. м., котрий потверджує ухвалу покликаної царем комисиї в справі введеня росийского язика в Фінляндиї. Зміст маніфесту слїдуючий: Державний секретариат великого княжества Фінляндиї, експедиция пашпортів і канцелярия ґенерал-ґубернатора від 1 жовтня с. р. мають послугувати ся виключно росийским язиком. Від того самого речинця економічний департамент фінляндского сенату має укладати виключно в росийскім язици оригінали своїх представлень до царя, як також всї письма до ґенерал-ґубернатора. Від 1 січня 1903 росийский язик має бути виключним урядовим язиком сенату в слові і письмі, з винятком департаменту судівництва. Від 1 жовтня 1905 ґубернатори, ґубернаторскі канцеляриї і головний заряд з ґенерал-ґубернатором, сенатом і всіма властями мають послугувати ся виключно росийским язиком.

Маніфест рішає дальше, що приватні поданя мають приймати ся всіми властями так в краєвім як і в росийскім язиці. Власти мають під управою і контролею ґенерал ґубернатора поробити в час заряджения, аби урядничий персонал до вичислених речинців так був зложений, щоби можливе було введенє росийского язика до згаданих урядів.

Перебуваючий в Берлинї нїмецкий консуль в Тієнтсінї, др. Айсвальд, оголошує свою статю в Berliner Tagblatt. З тої статї виходить, що положенє в Тієнтсінї для чужинців дуже критичне, на що вказує вже само ґеоґрафічне положенє европейских осель розкинених на береві ріки Пейго, що з одної сторони відтинає їм відворот. На щастє ще чужинці займили по другій сторові ріки войскову школу і забрали дві армати, що дають їм деяку оборону. Дворець зелїзницї в Тієнтсінї лежить також по другій стороні ріки Пейго, віддалений від европейскої кольонії о кільометер. Вправдї дворець обсаджений росийскими войсками, але дорогу до двірця займили Хінцї, так що нема бесїди о утечи зелїзницею. Від міста ділить кольонію мур, окружаючий місто. Звідси грозить чужинцям найбільша небезпечність. Нїмецкий консул чудує ся, що доси не удало ся европейским войскам заволодїти Тієнтсіном. — В Тієнтсінї має бути після вістий з хіньских жерел аж 50 тисяч хіньского войска.

---

81)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(*Авторизований переклад з шіснайцятого нїмецкого видання.*)

Переклав Кирило Вербин

(Дальше). *)

— Нещасливий! — відозвав ся Крезус. — Боги єго засліпили, і він мусів згинути яко зрадник вітчини, і заміcть мести, діждати ся розпуки!

— Жаль менї того бідного! — сказала Родопіс тихим голосом. — Але ось гребцї стягають вже ремені! Ми доїхали; онтам чекають на вас ваші носилки і вози. То була красна прогулька! Бувайте здорові, мої любі, а покажіть ся вневдовзі в Навкратісї! Я вертаю туди зараз з Сільосоном і Теопомпом. А поцїлуй від мене малу Парміс тисяч разів, та накажи Мелїттї, щоби нїколи не виходила з дитиною в полудне на двір. То небезпечно ізза недуги очий. Добра-ніч Крезусе — добра-ніч приятелї, бувай здоров, мій любий сину!

Перзи вийшли з лодки, розклонюючись і пращаючись. Та й Барт'я обернув ся ще раз, ступив зле ногою, і упав на містку, приставленім до лодки.

Зопірос прискочив до приятеля, котрий вже схопив ся був і без єго помочи, та сьміючись, сказав до него: Стережись, Барт'є! То значить нещастє, коли хтось, виходячи на беріг, упаде. — Менї так само стало ся, коли ми тогди в Навкратісї з корабля виходили!

ГЛАВА ОСЬМА.

Підчас описаної повисше прогульки по Нїлю вернув був посол Прексаспес від довговіких Етіопців, до котрих вислав був єго Камбізес. Він славив велич і силу тих людий, описував дорогу до них яко неприступну для великої армії, та розповідав чудні річи. Після єго оповіданя, був у Етіопців такий звичай, що они вибирали королем найкрасшого і найсильнїйшого чоловіка із свого народу. Богато з них доживало і до сто двайцять лїт віку, а було немало і таких, що жили ще довше. Они живили ся вареним мясом а пили сьвіже молоко. Мили ся в керницї, котрої вода пахла як фіялки, надавала їх тїлу якогось особливого блеску, і була так легкою, що дерево в нїй потапало. Їх полоненики ходили в золотих кайданах, бо зелїзо було у них дуже рідке і дороге. Своїх мерців намащували ґіпсом, поливали їх якоюсь такою масою як скло, і так поробленї стовпи держали цілий рік дома. Тут приносили они померш им жертву і ставили їх опісля довгими рядами довкола міста.

Король того дивного народу сьміяв ся з дарунків, які післав був єму Камбізес, і сказав, що він знає дуже добре, що Перзам байдуже про єго дружбу, а Прексаспес прийшов лиш длятого, щоби лиш вишпігувати Етіопів. Як би володїтель Азиї був чоловіком честним, то він вдоволив би ся своєю великою державою і не забагав завойовати нарід, котрий єго не оскорбив. — Занеси твому королеви отсей лук — сказав він — і порадь єму, щоби він

---

*) Нотка до попередного фейлетону: 19) Описи і рисунки таких гробів знаходять ся в ділї Еберса: „Aegypten in Bild u. Wort". Де були скалисті гори, там витесувано гробницї в камїню. На рівнинї Дельти ставлено свобідно стоячі гробницї. Як в тамтих так і в сих були на стїнах написи, в котрих многі подібні до тої як слїдуюча, котру Еберс вибрав в музею в Буляк коло Каіра: „О, ви вельможі, ви пророки, ви єреї, ви речники і всї ви люди, що настанете по менї по міліонах лїт; коли хтось з вас усуне моє імя з сего місця а за то поставить там своє імя, то бог заплатить єму за то знищенем єго образу на земли; коли же звеличає моє імя на сім камени, то бог єго також звеличає". Автор длятого оповідає тут, що в гробницї Небенхарі'го повиписувано на стїнах всїлякі сьвяті слова із книги усопших, бо в тім часї, коли жив той лїкар від очий, отже в часї 26 династиї, був такий звичай. Одну із найбільших і найбільше написями украшених гробниць знайдено в містї померших (по нашому треба би сказати: на кладовищи або на цвинтари) в Тебах; була то гробна палата міліонера Петуаменапа.

Новинки.

Львів дня 27-го червня 1900.

— **Іменованя.** Цісар іменував старостів: Мих. Керекіярта в Бохни і Чесл. Невядомского в Бучачи радниками намістництва, а старості Кар. Мільнерови в Борщеві надав титул радника намістництва.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский виїхав за відпусткою на кілька тиждн'в за границю. П. Намістник поверне до Львова в половині серпня.

— **Інтернати при учительських семинариях.** В буджеті на рік 1900 признав краєвий галицкий сойм квоту 20.000 корон на будівлю домів для інтернатів при учительских семинариях і передав її до розпорядимости краєвого виділу. Виділ краєвий признав з сеї квоти слїдуючим семинариям підмогу: на будову інтернату в Самборі 10.000 кор., в Сокали 4.000 кор., в Тернополи 2.000 кор., в Тарнові 4.000 кор.

— **Виділ товариства „Бурса сьв. Йоана Хрестителя“ в Дрогобичи** розписує конкурс на 24 місць. Приняті будуть: ученики рускої народности гр.-к. обряда, будь безплатно, будь за доплатою місячною з гори 5—15 зр. Отримують поміщене, удержане і надзір. Подання заосмотрені в послїдне сьвідоцтво шкільне і заявлене що-до висоти місячної доплати належить вносити до виділу товариства „Бурса сьв. Йоана Хрестителя в Дрогобичи“ на руки Вп. Николая Куличка, ліквідатора каси міскої в Дрогобичи. Речинець до 15 н. ст. серпня 1900 р. — Пригадує ся, що загальні збори відбудуть ся 2 липня с. р. в комнатах руского Касина о год. 5½ пополудни — Від виділу товариства „Бурса сьв. Йоана Хрестителя“.

— **Іспит зрілости** в брідскій гімназиї відбув ся від 19 до 23 червня с. р. під проводом краєвого інспектора Ем. Дворского. Сьвідоцтво зрілости одержали: Герш Ашкенази, Зише Васс, Мойс. Бернблюм, Павло Чубатий, Сімхе Фельдман (з відзн.), Сал. Голендер, Йонан Гольцман, Йосиф Котович, Макс. Ляндав, Стан. Персовский, Рахміль Шмідер, Як. Зайденвурм, Мойс. Памім, Ів. Войціховский. Двом абітуриентам позволено поправити з одного предмету по фериях, двох репробовано на один рік, двох екстерністів репробовано на неозначений час.

— **Кіньскі перегони** відбувають ся у Львові від двох днів при досить сприяючій погоді. Перегони скінчать ся в пятницю дня 29 с. м.

— **Убийство в вагоні** приключило ся недавно на зелїзници недалеко Попелюх в Росиї. Жертвою його упала богата вдова, Софія Володковичева, родом з Кракова, котра послїдними часами перебувала в Одессї та згаданого дня їхала до свояків. П. Володковичева мала при собі 18.000 рублів, про котрі убийники мусїли знати. Злочинців — як догадують ся — було трех. Один з них був вислужений російский моряк. Поліция находить ся вже на слїді злочинців. Бл. п. Володковичева мала записати перед двома лїтами цїле своє велике майно на добродійні цїли.

— **Помер** о. Апольльон Крохмалюк, парох в Млинищах, аеп. львівскої, дек. журавеньского, дня 25 го с. м., в 39-ім році житя, а 12-ім сьвященьства.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Як дозріває збіже і коли его жати. Збіже дозріває поволи і постепенно, так, що можна розріжнити кілька степенів. Зерно наливає ся насамперед молочком; коли его роздушити межи пальцями, то з него виходить біла густа мов сметанка маса. То єсть перший степень зрілости. Відтак стає зерно твердше і біла маса в нїм робить ся жовта як віск. То єсть другий степен зрілости. Коли зерно так доспіє, що притиснене до нігтя, дає ся гнути, то оно вже вповні доспіле, і то єсть третій степень зрілости. Коли зерно зробить ся зовсїм тверде і біле, то каже ся, що оно вже переспіле. Скоро зерно зробить ся жовте, то до него не ідуть вже творива зі стебла і листя, і в тій порі найлїпше збіже жати, бо лупинка на зерні тогди ще делікатна, в пальцях чути делїкатність зерна, а мука з него буває дуже біла. Таке зерно купець найлїпше любить і найбільше купує. Але найбільше розвинене єсть зерно, коли переспіє, длятого таке зерно єсть дуже добре на насїнє, і в тій цїли треба зерно доти лишати на пни, доки оно майже не переспіє. При зжатім збіжу часть води, яка ще находить ся в зерні, висихає, коли оно лежить на земли, длятого збіже, котре легко сипле ся, можна борше зачинати косити при догідній погоді, а відтак лишати на кілька днів на земли, щоби дійшло. Коли же на дворі непогода, то треба зачекати, щоби оно на пни більше доспіло, і тогди вяже ся зараз в снопи. Господар повинен длятого добре уважати як поступає дозріванє збіжа, щоби его у відповіднім степени зрілости зібрати. Але то не так легка річ, іменно: коли не все збіже однаково доспіває, а то буває тогди, коли бувають посіяні два роди збіжа, коли ґрад збіже по части вибив і т. п. В таких случаях найлїпше уважати, чи доспіла вже головна маса зерна і не чекати аж всьо доспіє. Коли на дворі погода, а має ся більше збіжа а брак робітника, тогди треба зачинати жниво як можна найскорше, зерно, як то кажуть, доходить під серпом.

— Годованє індичат вимагає трохи ваги і заходу, але не єсть так трудне, як комусь здає ся, а з другої сторони годованє індиків на продаж під більшими містами могло би добре оплачувати ся. Найважнїйша річ при годованю індичат в тім, щоби їх сухо держати і не дати їм нїколи змокнути, бо найменша вогкість зашкодить їм. Через 24 годин по тім як виклюють ся, не треба їм нїчого давати їсти. Досить часто можна мати клопіт з тим, що молоді індичата не хотять самі їсти і треба їх штучно годовати. Длятого добре єсть в сїм днів по насадженю індички підложити під ню кілька курячих покладків; тогди разом з індичатами вилїзуть і курятка, та будуть їх учити їсти. В перших днях годує дехто індичата дрібно посїканим яйцем з молоденькою кропивою або листем кульбаби. Лїпше однакож годувати заминкою з яйця на мягко увареного і вівсяної або ячмінної каші, увареної на молоці, або таки зовсїм яйця не давати. В послїднім случаю варить ся дуже густу кашу на молоці

аж тогди вибирав ся в похід против нас, коли Перзи зможуть то оружие так само легко натягнути як ми. Впрочім нехай Камбізес дякує богам, що Етіопцям не прийшло ще до голови здобувати до своєї землї ще й чужі краї!

Тогди попустив він свій лук і дав его Прексаспесови, котрий то величезне оружие з гебанового дерева передав свому володїтелеви.

Камбізес сьміяв ся з того чванливого Африканця, скликав своїх вельмож на пробу того лука на слїдуючий день, а Прексаспеса нагородив щедро за его повну трудів подорож і за зручне виконанє повіреного ему посольства. Пяний, як звичайно, ляг він спати і мав неспокійний сон. Коли пробудив ся, спило ся єму, що Бартя сидів на перскім престолї а головою дотикав ся неба.

Той сон, до котрого витолкованя не треба єму було анї мобедів анї Хальдеїв, викликав насамперед его гнїв а відтак заставив его роздумувати над ним.

— Хибаж ти — так питав сам себе той чоловічиско, котрого сон не брав ся — не дав твому братови причини до мести? Мав би він забути, що ти невинно вкинув его до вязниці і засудив на смерть? Хибаж Ахеменіди не станули би по его сторонї, як би він підняв руку на тебе? Та й що я зробив, щоби позискати собі любов тих продайних двораків? Що зроблю в будучности, щоби їх собі приєднати? Хибаж єсть один однїсенький чоловік по смерти Нітетіси та по втечи того якогось дивного Єллина, котрому би я міг вірити, на котрого прихильність я би міг спустити ся?

Такі і тим подібні питаня розбурхали в нїм его горячу кров так дуже, що він схопив ся з постелї і крикнув: Любов не хоче нїчого знати о менї, а я нїчого о любови! Нехай другі пробують по доброму; я мушу бути строгим, бо инакше попаду ся в руки тим, що мене ненавидять, бо я був справедливим і карав тяжку вину тяжкими карами. Менї в очи говорять облесні слова, а поза очи проклинають мене! Навіть і боги менї ворогами, бо позбавляють мене всего, що я люблю і не дають менї потомків анї военної слави, яка менї належить ся! Невжеж Бартя так дуже щось лїпшого від мене, що єму дістає ся в сотеро того всего, чого менї не достає? Любов, дружба, честь, дїти, все то спливає на него, як вода ріками у море, підчас коли моє серце висихає як пустиня! — Але ще я королем, ще можу і покажу єму, хто з нас обох дужчий, хоч би він головою досягав і до самого неба! Лиш один може бути великим в Перзиї! Він або я, я або він! Сими днями пішлю его назад до Азиї і зроблю сатрапом в Бактриї. Нехай там єго жінка співає піснї та нехай там бавить дитину, а я здобуду собі повну славу в борбі з Етіопцями! Чуєте, слуги! Подайте менї одїж та налийте споро вина! Покажу Перзам, що я ще годен бути королем Етіопиї, та научу їх всїх як то лук натягати! Ще одну чарку! Натягну лук, хоч би его тятива була корабельною линвою а деревище кедрою!

По сих словах випив він величезну повницю вина одним духом та сьвідомий своєї величезної сили і певний успіху пішов до замкового города, де вже ждали на короля всї вельможі держави та повитали его грімкими окликами, дотикаючи чолом землї.

Межи попідтинаними живоплотами і простїсенькими алеями піднимали ся уставлені на борзї стовпи, повязані з собою шкарлатними шнурами. На золотих і срібних обручках повівали звисаючі з них червоні, жовті і темно синї хусти [1]. Широким кругом стояло довкола богато лавок з позолочуваного дерева, запрошуючих спочити на них а жваві чашники розносили вино в пишних посудинах та честували ним зійшовших ся до натяганя лука.

На даний королем знак підняли ся Ахеменіди із землї.

Він повів очима по рядах і они єму аж засьвітили ся, коли побачив, що нема брата. Тепер подав Прексаспес свому володїтелеви етіопский лук і показав єму уставлену досить далеко мету. Камбізес засьміяв ся з величини лука, зважив его правою рукою, завізвав своїх вірних, щоби они перед ним спробовали свого щастя і подав лук насамперед старому Гістаспесови, яко найзнатнїйшому з Ахеменідів.

Підчас коли насамперед той а відтак і родоначальники других найзнатнїйших родів в Перзиї силували ся надармо натягнути той величезний лук, пив король чарка за чаркою і ставав тим веселїйший, чим менше котрому з них удавало ся виконати задачу Етіопця. Наконець вхопив Дарій, славний із своєї штуки натяганя луків, то оружие і спробовав своєї сили. Але мимо найбільшого напруженя удало ся єму нагнути то місце як залїзо деревище лиш на палець широко. Король, урадуваний тим успіхом, кивнув весело до него і споглядаючи оком певним побіди по своїх свояках та вельможах, відозвав ся: Дай сюди лук, Даріє! Я вам покажу, що єсть лиш один в Перзиї, котрий заслугує на імя „короля“, що лиш один може відважити ся вибрати ся в похід против Етіопців — що лиш один може той лук натягнути!

Тепер вхопив він лук величезною рукою, взяв гебанове деревище в ліву а грубу на палець тятиву з кишок льва в праву, відотхнув з цїлої груди, вігнув широкі плечі, добув цїлої своєї сили до величезного напруженя та натягав свої жили, що аж здавало ся, що они в нїм пірвуть ся, а на чолї що таки єму попукають, так понабігали були єму кровю, навіть і ніг ужив до помочи, щоби лиш доказати штуки; але все було на дармо, бо по чверти

[1] Після книги Естери. Там говорить ся о білих, червоних і жовтих хустах. Автор говорить тут о червоних, жовтих і синих, бо то були барви Перзів.

і домішує ся до неї зразу шесту, пізнійше четверту часть дрібно посіканої молодої кропиви або молодого листя кульбаби. (Taraxacum, загально знаної ростии, що росте всюди і цвите жовто). Але заминку треба за кождий раз сьвіжо робити, щоби не кисла, бо тогди шкодить; також не треба більше давати, як лиш тілько, кілько індичата можуть з'їсти. Годувати треба що година, по трошки, але часто. Заминку найліпше давати на дощечці а не сипати на землю або давати в корятце. Коли би можна мати червяки, то дуже добре єсть давати їх індичатам на переміну з заминкою По перших тиждни можна давати заминку з бараболь, ячмінної або вівсяної каші і дрібно посіканої кропиви, або заминку з ячмінної муки, трохи солодкого молока і дрібно посіканого листя наоротника (ростини звістної також під назвою „кровавник“ — Alchemilla), або також заминку з кукурудзяної муки, пшеничного ґрису, вівсяного шроту і якої зелени. В сухі теплі дні треба індичата пускати на двір. В перших днях треба їм давати часто пити солодкого молока, але посудину за кождий раз вимити, щоби молоко не кисло, бо то їм шкодить, а пізнійше давати досить води. Також треба зважати на то, щоби мали пісок, богато потовченого тинку з старих мурів і порох, в котрім могли би порпати ся.

Всячина господарска.

— Компот з рож. Сьвіжо наскубані і очищені листочки (білі кінчики треба обривати) варить ся на вільним огни в камінній або мосяжній ринці доти, аж в зубах не чути вже що они тверді. Відтак виймає ся їх з води і зливає ся студеною водою. Опісля заварює ся на тій воді, в котрій варили ся листочки, не конче густий сируп і коли вистигне наливає ся на листочки, котрі сполокані, і коли вода з них стекла, треба покласти в яку порцеляно ву посудину. Листочки треба зрушити, щоби не злипали ся. На другий день виймає ся листочки з сирупу; сируп переціджує ся через фланелевий мішочок, додає ся ще цукру та заварює ся на ново, додає ся дрібку квасу цитринового і коли ще теплий, наливає ся на листочки. Компот тогди готовий і можна его їсти або в слоях спрятати на зиму.

Переписка господарска.

М. з над Рати: Питанє: Що робити коровам, щоб їх в лїсї комахи т. зв. „сліпаки“ не кусали, бо так тнуть, що аж рани пороблились? — Відповідь: Насамперед, коли суть рани, то треба їх вигоїти слідуючим простим способом. Що дня з рана, коли худобу виганяє ся в ліс, обмити рани (не міцною) карболевою водою і засипати попелом із спаленої на вуголь шмати. (Шмату треба окремо на боцї де спалити і попіл визбирати, щоби не змішав ся з другим та спрятати в чистий папір або чисту коробочку. Таким попелом може чоловік і собі тамувати кров з рани, хоч лїпше сьвіжо спалити шмату). Дальше треба зварити потовчені головки часнику з покраяним полином і тою водою натерти худобину, заким піде пасти ся. Лиш ран не треба мастити. Можна також наборзі потовчи часник в полином і тим натерти особливо ті місця, де комахи найбільше сїдають. Часник і полин не шкодять нічого а можна їх мати завсїгди під рукою, отже кождий господар, кождий фірман, кождий пастух повинен уживати сего способу, щоби й худобині зробити пільгу і самому мати спокій. — 2) Зробити віхоть з буряну званого гірчаком, рачками або стільчиком (Polygonum hydropiper), котрий росте майже всюди по вохких ровах а вже певно в охабах коло потоків, має червонаві пеньки а листе подовгасте подібне до вербового але з чорнявими плямками на середині. Коли то листя добре розкусити, то оно щипає в язик як перець або як перцюга. Віхоть той треба трохи потовчи і натирати ним худобину і коні. — 3) Натерти худобину трохи потовченим листєм з волоского оріха або з арбуза.— 4) Зварити 65 ґрамів асафатини (Ada foetida — рід живиці з ростини що росте в Персиї) в 2 децилїтрах винного оцту і 4 до 5 децилїтрах води. Сей спосіб бодай чи не найлїпший а подану тут мішанину можна собі легко зробити і мати завсїгди під рукою. — Щоби мухи повиганяти із стайні, добре єсть викурити стайню листєм з дині. Але така робота вимагає очевидно великої осторожности, щоби не було якого нещастя і підчас неї не сьміє бути в стайни худобина. Можна то найлїпше зробити в той спосіб, що насушить ся листє з дині, натре ся его, возьме ся грани в яку зелізну посудину, вставить ся єї в яку другу ширшу посудину (задля осторожности, щоби не розсипати грани) і сипле ся на грань розтертого листя. Також добре єсть вибілити стайню вапном з галуном. — Про годованє індичат знайдете повисше в „Радах господарских“ а відповідь на третє питанє пізнійше.

Штука, наука і література.

— **Коштом Преосьв. епископа Андрея Шептицкого** вийшла друком книжочка: „Вечерня, ея значѣнѣ и псалмы въ нѣй помѣщенй“. Є се лиш частинка обемистої працї о. Слюсарчука, „Псалтиря розширена в дусї христ. молитви і богослуженя церк.“, котра для недостачі фондів до тепер не могла бути надрукована. Аж призбирані гроші з розпродажі книжочки „вечерня“ мають послужити до розпочатку друку цїлої псалтирі, котра могла би много морального хісна народови принести, а душпастирям їх працю в напрямі релїгійнім улекшити. „Вечерня“ містить в собі обширне, гарно і сердечно написане одобрене цїлого дїла Преосьв. епископом; поученє про значінє вечірні; дословний переклад дотичних псальмів, а заразом і розширене мисли, так що псальм виходить одноцїльною молитвою для кождого зрозумілою. Сеся книжочка надавалась би дуже на нагороди при іспитах, і взагалї заслугує на те, щоби Всеч. клир, як і пп. півці церк. заняли ся щиро єї розширюванєм. Цїна 30 сот. або 15 кр. Удаватись з замовленєм на адресу: О. Слюсарчук, Ключів великий, почта Печеніжин.

Телеґрами.

Новий Йорк 27 червня. Депеша з Чіфу доносить, що адмірал Кемпф одержав за посередництвом японьского корабля вість, що европейскі войска вийшли з малими стратами до Тієнтсіну і що окремий відділ поспішив адміралови Сеймурови на поміч. Ходить чутка, принесена Японцями, що Хінці окружили Сеймура а відтак взяли его до неволї. Чужі посли під ослоною хіньских вояків мали виїхати з Пекіну, але не знати, де тепер перебувають.

Вашинґтон 27 червня. Шістьох хіньских віцекоролів, а між ними Лі-Гун-Чан просили американьске правительство, аби оно не висилало своїх войск до Хін, доки віцекороль Лі-Гун-Чан, котрого цїсарева покликала до Пекіну, не прибуде до столицї. Американьске правительство відповіло, що з огляду на небезпечність, яка грозить американьским підданим, не може тої просьби увзглядити.

Льондон 27 червня. Ґен. Робертс надіслав рапорт з донесенєм, що в дорозї між рікою Реностер а містом Гаймброном напали Бури на Анґлійців і забрали їм 50 возів муніциї і 50 вояків. Висланий на поміч відділ Бури розбили. Дальше доносить Робертс, що Бури напали з великим завзятєм на полк дербшірский і по горячій борбі, в котрій по стороні Анґлійців 35 вояків упало, а 111 було ранених, забрали всїх прочих до неволї.

Шанґай 27 червня. В Таку висаджено на берег 8000 европейского войска. Як зачувати російскі войска в борбі коло Тієнтсіну дня 22 с. м. мали 120 убитих і 300 ранених. До Тієнтсіну відійшло дальших 1.200 анґлійских вояків.

Надіслане.

„Зложенє Христа до гробу“

олїйний образ 2 м. 80 цм. високий і 1 м. 50 цм. широкий, що надає ся дуже добре як напрестольний образ єсть на продаж за 600 Кор. в „Товаристві штук красних“ у Львові.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

години надлюдского напруженя, сили его опустили, гебанове деревище, котре він вже дальше нагнув був як Дарій, розігнуло ся знову і він вже не міг дати собі ради. Наконець коли вже таки зовсім був утомив ся, кинув із злости луком до землї і крикнув: Етіопець то брехун! Ніхто з людий не натягнув нїколи того лука! Чого мої руки не можуть зробити, того не зроблять вічні! За три дні підемо в похід на Етіопію! Там визву того обманця на поединок і покажу вам, хто сильнійший з нас обох. Підойми той лук Прексаспе, і сховай его добре, бо я задушу его тятивою того чорного брехуна. Се дерево дійстно міцнїйше як зелїзо! Хто би міг его зігнути, того готов би я назвати моїм паном, бо він був би дійстно лїпшої вдачі як я!

Ледви що він вимовив ті слова, як до круга зібраних Перзів приступив Барт'я. Він мав на собі богату одежу, а лице его ясніло від щастя і сьвідомости своєї сили. Розклонюючись ввічливо, перейшов він через ряди Ахеменідів, котрі витали хорошого молодого мужчину з радістним подивом, пішов простїсенько до свого брата, поцілував его одежу і дивлячись свобідно і весело в его понурі очи промовив: Я трохи спізнив ся і мушу оправдати ся перед тобою, мій володітелю і достойний брате. А може я прийшов як-раз ще в пору? Та дійстно, не виджу ще ніякої стріли в кружку мети, а з того здогадую ся, що ти, найлїпший стрілець в сьвітї, ще не пробовав своєї сили! Дивиш ся на мене так, як би сь хотів спитати ся, чому я опізнив ся? Ну, то я тобі правду скажу, що мене наша дитинка трохи задержала. Тото голубятко нині перший раз засьміяло ся та було зі своєю матїрю таке людзеньке, що я радїючи забув на час і годину. Сьмій ся, сьмій з моєї дурноти, таже я і сам не знаю, що вже на то казати. Та подиви ся, таке маленьке а відорвало менї зьвізду від ланцуха на шиї! Ну, я гадаю, мій брате, що даш менї новий ланцух скоро моя стріла поцїлить в саму середину мети. Чи можна менї стріляти зараз, чи може ти, мій пане і королю схочеш сам початок зробити?

— Дай єму лук, Прексаспе! — сказав на то Камбізес і навіть не подивив ся на молодого мужчину.

Коли Барт'я взяв оружиє до руки і зачав приглядати ся лукови зі всїх боків, засьміяв ся король глумливо і сказав: На Мітру, менї здає, що ти хочеш солоденькими очима зробити собі той лук так податливим, як серця людий! Віддай лук назад Прексаспови! То лекше забавляти ся з красними жінками та сьміючими ся дїтьми, як з таким оружием, що кпить собі із сили правдивих мужчин!

Барт'я почервовів ся із гніву та обуреня на ту оскорбу висказану з як найбільшим огірченєм, взяв величезну стрілу, що лежала перед ним на земли в праву руку, станув проти мети, добув всїх сил, став майже з надлюдскою силою тягнути за тятиву, натягнув лук і пустив пірнасту стрілу, котрої зелїзний кінчик вбив ся глубоко в саму середину кружка підчас коли деревляний прут зломив ся в локотом [2]).

Майже всї Ахеменїди аж крикнули з радости по тій дивній пробі сили, підчас коли найблизші приятелї побідника поблїдли і мовчки споглядали то на короля дрожачого із злости, то на Барт'ю, що аж ясніє від гордости і самосьвідомости. (Дальше буде).

[2]) Ту історию розповідає Геродот. Як велику вагу клали Перзи на то, щоби мати славу добрих лучників, виходить із написи, яку подає Страбо за Онезікрітосом, котра мала знаходити ся на гробі Дария, а в котрій мало бути сказано: Я був приятелем моїх приятелїв, найбільшим їздцем і лучником, найзнаменитшим мисливим; я міг все зробити.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність стверджені вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійствними доказами призпаня, становлячими для редакциі цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпечення сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівно*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рейомонта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих иньших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і иньших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).